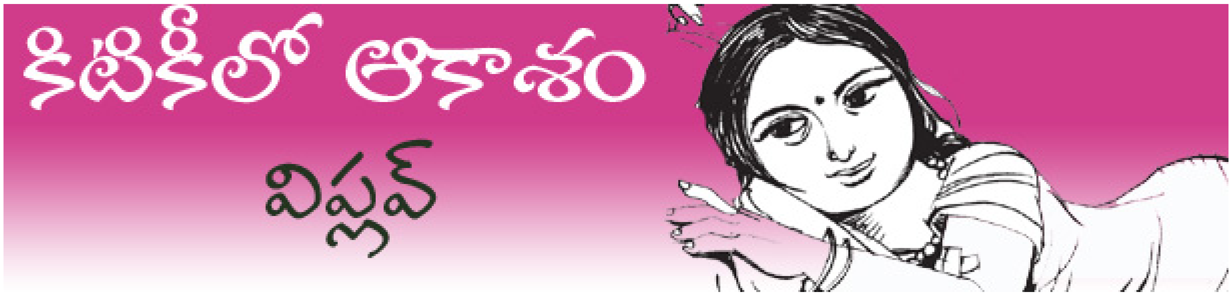

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

3

"ఈ రోజు క్లయిమేట్ భలే ఉంది కదా" లేత ఎండను కళ్ళలో కట్టేసుకుంటూ అరచేతులతో చెంపలను వెచ్చబరుచుకుంది రాధిక.

"ఉంటే? తినేస్తావా?" సుష్మ పకపకా నవ్వేసరికి రాధిక చిన్నబుచ్చుకుంది.

"నీకస్సలు రొమాన్స్ లేదు లైఫ్‌లో" చిన్నబుచ్చుకుంటూన్న ముఖంతోనే క్యారియర్ ఓపెన్ చేసింది రాధిక.

"మరే! నీ దగ్గర ఎక్కువ ఉంటే నీ లంచ్ బాక్స్‌లోంచి కాస్త ఇయ్యి మరి..." మరో స్నేహితురాలు వెక్కిరింతగా నవ్వింది.

"ఏంటీ?" అయోమయంగా చూసింది రాధిక

"అదేనమ్మా...రొమాన్స్" సుష్మ రాధిక భుజం మీద పడి మరీ నవ్వింది. చుట్టూ ఉన్న స్నేహితురాళ్ళు అందరూ పక్షుల్లా నవ్వారు.

ఆంధ్రా మెడికల్ కాలేజీ క్యాంటిన్. మధ్యాహ్నం. లంచ్ బ్రేక్. అల్లరి పిల్ల డాక్టర్లు. క్యాంటిన్‌లో పనిచేసే, చదువుకోని మనుష్యులు వీళ్ళను చూసి సంతోషంగానే చిరాకుపడుతున్నారు. క్యాంటిన్‌లో కొత్తగా పెట్టిన థర్డ్‌హ్యాండ్ పోర్టబుల్ బ్లాక్ అండ్ వైట్ టీవీలో కొత్తగా వస్తున్న సాటిలైట్ ఛానెల్స్‌ను పరీక్షిస్తూ అబ్బాయిలంతా వాదులాడుకుంటున్నారు.

"ఉష్షూ ఉష్షూ... సైలెన్స్ లేడీసూ" పక్క టేబుల్ మీంచి ఒక అబ్బాయి అరిచాడు.

"నువ్వు నోర్మూసుకుని మీ అమ్మ పంపిన పులుసన్నం తినవోయ్ బుద్ధావతారం" సుష్మ అందరికీ వినబడేలా అరిచింది. అవతలి టేబుల్ దగ్గరున్న అబ్బాయిలంతా ఘొల్లుమన్నారు. బుద్ధావతారం టేబుల్ కిందకు తలదాచేసుకుని చెవులు మూసేసుకున్నాడు... ఇంకా ఏమేం వినాల్సొస్తుందో అని.

"ఊర్కోవే! బాధపడతాడు" సుష్మ భుజం వెనక చున్నీ గుంజి హెచ్చరించింది రాధిక.

"అవునా?" అంటూనే మళ్ళీ గొంతు హెచ్చించి "ఏంటీ బాధపడుతున్నావా? రాధిక చెబుతోంది" ఆ అబ్బాయి వేపు అరిచింది సుష్మ. ఆ అబ్బాయితోపాటు రాధికా తలపట్టుకుంది. నవ్వులు విచ్చలవిడిగా వ్యాపించాయి.

"ఆపంద్రా.... అన్న సాంగొస్తోంది" ఒక అబ్బాయి అరిచేసరికి చిరచిరమని అస్పష్టంగా ట్యూన్ అవుతున్న ఈటీవీ ఛానెల్‌ను నిలిపాడు ఒకడు.

"ఏం పాటరా, సూపర్... నా చిన్నప్పటి ఫేవరెట్" ఇంకో అబ్బాయి డ్యాన్స్ మొదలుపెట్టాడు... ఎన్టీయార్‌ను ఇమిటేట్ చేస్తూ. 'నిమ్మకూరు రోడ్డు దాటి నేవొస్తే..' పాట సౌండ్ పెంచేసారు. "పాపం కదా ఆయన" ఎవరో అమ్మాయి పాటను చూస్తూనే బాధపడింది.

ఎన్టీయార్ చనిపోయి వారం రోజులే అవుతున్నాయి... కొత్తగా వస్తున్న ప్రయివేట్ టీవీ ఛానెళ్ళు అతడి పాటలను, సినిమాలను వదలకుండా వేస్తూనే ఉన్నాయి. "అందుకేరా యాక్టర్స్ పాలిటిక్స్‌లోకి రాకూడదు. ఇంకా ఎక్కువకాలం బ్రతుకుతారు. నాగేశ్వరరావును చూడు... ఎంత హెల్దీగా" మేధావిలా ఫోజిస్తూ ఏదో థియరీ మొదలెట్టాడు ఒక అబ్బాయి. 'నన్ను దోచుకుందువటే వన్నెల దొరసాని...' పాట మారింది. రాధికకు ఆ పాట అంటే ఇష్టమూ, కోపం కూడా. ఎన్టీయార్ బానే ఉంటాడు కానీ ఆ జమున ఏమిటీ మరీ అలా హీరోకు దాసిలా అతడిని పొందడమే తన జీవిత పరమార్థం అన్నట్లు పాడుతుంది? అసలు ఇలాంటి పాటలు ఎలా రాస్తారో... ఇలాంటివి వినీ, చూసి తన అమ్మలాంటి వాళ్ళు నాన్న అంటే అంత భయంగా ఉంటారు అనుకుంది. అమ్మ గుర్తుకురాగానే ఆకలేసి బ్యాగ్‌లోంచి లంచ్ బాక్స్ తీసుకుంది.

"ఇంతకీ ఏం తెచ్చుకున్నావ్ ఇవ్వాళ" బాక్స్ తెరవడానికి రాధిక ఇబ్బంది పడుతుంటే దాన్ని ఆమె చేతుల్లోంచి లాక్కుని ఒక్క పట్టులో తెరిచేసింది సుష్మ. ఆమె వేళ్ళలోని బలానికి చుట్టుపక్కల ఉన్న మిగతా అమ్మాయిలు కళ్ళు పెద్దవి చేసేసారు.

"తనెవడిని చేసుకున్నాగానీ వాడి తలమీద జుట్టంతా ఇలా పీకెయ్యడం గ్యారెంటీ" ఒక అమ్మాయి జోకుకు అందరూ గొల్లుమన్నారు. టీవీ ఛానెల్స్‌లో సౌండ్ సరిగా రాక ఇబ్బంది పడుతున్న అబ్బాయిలు ఆ నవ్వుల తాకిడికి చిరాకు పడి... వీళ్ళ వంక కనుబొమలు ముళ్ళేసి, మూతులు ముడుచుకుని చూసి... అయినా వీళ్ళేమీ ఖాతరు చేయకపోవడంతో ఇక ఏమీ అనలేక ఊరుకున్నారు.

"మళ్ళీనా?" రాధిక తెచ్చుకున్న ఇడ్లీలను చూసి నీరసపడింది సుష్మ. హాట్ బాక్స్‌లో ఇంకా వెచ్చగా ఉన్న తెల్లటి ఇడ్లీలకు ఒకవైపు తెల్లటి చక్కెర, ఇంకోవేపు ఎర్రటి మిరపకాయ పచ్చడి. ఆ కాంబినేషన్ చూసి చూసి సుష్మకు విసుగొచ్చేసింది. మొదటి సారి అడిగితే: "పొద్దున ఇంట్లో కరెంటు పోయింది. మిక్సీ వేసేవరకూ ఆగితే లేటవుతుందని అమ్మ ఊరగాయ వేస్తుంటే నాన్న చూసి ఆడపిల్లల నాలుకలు కారాన్ని తట్టుకోలేవు, కడుపు మండుతుందని చెప్పి చక్కెర వేయించారు." అంటూనే చక్కెరలోకి ఇడ్లీ అద్దుకుంది రాధిక. ఆమెకు నాన్న నచ్చకపోయినా నాన్న చెప్పిన ఆ కాంబినేషన్ నచ్చేసింది. తర్వాత కరెంటు పోయినా పోకపోయినా లంచ్ బాక్స్‌లోకి ఇడ్లీలు, దోశెలు పెట్టుకున్నప్పుడల్లా ఒక స్పూను చక్కెర వేసుకుంటూనే ఉంది. ఆమెను సుష్మ 'మళ్ళీనా?' అడిగిన ప్రతిసారీ "పొద్దున కరెంటు పోయిందే" అంటూ కథ మొత్తం చెప్పేస్తుంది. ఈసారి అడిగే సాహసం చెయ్యలేదు సుష్మ. "సరే తల్లీ చక్కెరతోనే తిను. నేను సమోసాలు పట్టుకొస్తాను" క్యాంటిన్‌లో చిరుతిళ్ళకు అలవాటు పడిన సుష్మ తన పుస్తకాల బ్యాగును కుర్చీలో వదిలి అబ్బాయిల గుంపులో ఎవడినో కళ్ళతోనే తిడుతూ ముందుకు కదిలింది. మిగతా అమ్మాయిలు క్యాంపస్ గాసిప్ మొదలెట్టారు. విసుగుగా తన బ్యాగులోంచి 'ఫార్మకాలజీ' పుస్తకం తీసి 'హార్మోన్స్' చదువుతూ ఇడ్లీ ముక్కను చక్కెరలో అద్దుకుంది. నాలుకకు తీపి తగులుతుండగానే... ముక్కుకు ఏదో ఘాటైన వాసన వేసింది. పక్కనే ఎవరో చరచరమని కదిలినట్లనిపించి తలతిప్పింది.

సుష్మ కుర్చీలో వదిలిన బ్యాగును తీసి కిందపడేసి కుర్చీ తీసుకుని పోతున్నాడు ఓ వ్యక్తి. కిందపడిన బ్యాగ్ కాస్త వాలి, నేలమీద ఉన్న పచ్చడి మరకలకు తాకింది. రాధిక కళ్ళు విచ్చుకున్నాయి. కోపంతో.

"దున్నపోతు" తిట్టుకుంటూనే బ్యాగ్‌ను తీసుకుని అంటుకున్న పచ్చడి మరకల కోసం వెదికింది.

ఆ వ్యక్తి వెనుతిరిగాడు. రాధిక గమనించలేదు.

"అయ్యయ్యో" బ్యాగ్‌కు పచ్చడిని చూసి తుడవబోయి తన వేళ్ళకు చక్కెరను చూసి కర్చీఫ్ ఎక్కడుందా అంటూ చూసింది. ఘాటువాసన మళ్ళీ దగ్గరైంది. ఊదారంగు ముతక కర్చీఫ్‌తో రెండు చేతులుబ్యాగును తుడిచాయి.

"సారీ అండీ... చూసుకోలేదు" ఆ వ్యక్తి మాట్లాడేసరికి ఘాటు మరింతై రాధిక ఉక్కిరిబిక్కిరైంది. ప్రపంచంలో రాధికకు అత్యంత అసహ్యమైన వాటిల్లో సిగరెట్ ఒకటి. అతని ఘాటు ఆమెకు ఇప్పుడు అర్థమై, గాలి పీల్చుకోకుండా బిగపట్టుకుని "ఇట్స్ ఓకే" అంటూ బ్యాగ్‌ను అతని చేతులోంచి లాక్కుంది. అతనూ లాగాడు బ్యాగును.

"అరే... తప్పు నాదే కదా" అంటూనే బ్యాగు మీది మరకను పూర్తిగా తుడిచేసి అదే కర్చీఫ్‌ను తన ప్యాంటు జేబులో కుక్కుకున్నాడు. ఆ జేబులోంచి ఉబుకుతున సిగిరెట్ ప్యాకెట్ ఆమె చూపు దాటిపోలేదు. "థాంక్సండీ.." తడబడుతూనే అతని వేపు చూసింది. యాష్ ట్రేలోంచి మొలుస్తున్న బూడిదపువ్వులా అతని ముఖం.

పలకరింపుగా నవ్వాడు. పుస్తకంలో హార్మోన్స్ వేపు చూపు తిప్పేసుకుంది రాధిక. ఘాటువాసన పోలేదు.

"బైదివే... నేను దున్నపోతును కాదండీ" వినయంగానే పరిహాసం ఆడాడు అతను.

చటుక్కున బేల కళ్ళతో చూసింది రాధిక. 'సారీ' అనే మాట చెబుదామనుకున్నా నోరు పెగలనంత కంగారు పడిపోయింది.

"అయామ్ చైతన్య" పలకరింపుగా మళ్ళీ నవ్వాడు అతను.

రాధిక కళ్ళూ, పెదవులూ ఎండిపోయాయి. అతని ముఖం మీద తలుపు వేసేసినట్లు బెదురుగా చూసింది. "బాబూ... చే... మా అమ్మాయిల దగ్గరేంట్రా..." అబ్బాయిలగుంపులోంచి ఏదో అల్లరి గొంతుక అరిచింది.

వెళ్ళిపోతూ... రాధిక టిఫిన్ బాక్స్‌వేపు చూసాడు. చక్కెరను చూసి అతని కనుబొమలు ముడేసాడు. రాధిక బాక్సును అతని కళ్ళనుంచి దాచేందుకు కంచెలా చేతులు అడ్డం పెట్టుకుంది. ఘాటువాసన ఫక్కుమంటూ వెళ్ళిపోయింది.

"ఏంటే... ఇతనొచ్చాడు" సుష్మ గొంతు విని ఊపిరిపీల్చుకుంది రాధిక.

"ఇంతకీ ఎవరతను?" సిగిరెట్ వెళ్ళినవేపు చూడకుండానే అడిగింది.

"ఇంజినీరింగ్ కాలేజ్ అబ్బాయి. స్టూడెంట్ యూనియన్ లీడరు. మన ఫైనల్ ఇయిర్ స్టూడెంట్ శ్రీధర్ లేడూ.. అదే. మన మెడికోల రెప్రజెంటేటివ్ లీడర్... అతని ఫ్రెండ్.." చెబుతూనే ఒక సమోసాను రాధికకు అందించింది సుష్మ.

"అయితే ఇప్పుడు ఏమైనా స్ట్రైక్ చేయిస్తున్నారా ఇద్దరూ కలిసి?" కాలేజికి సెలవు వస్తుందా అని ఆలోచించింది రాధిక. ఆమె ఆలోచన కనిపెట్టి నవ్వింది సుష్మ.

"ఇప్పుడు స్ట్రైక్ చేసేంత ఇష్యూసేంలేవుగా..." అంది సెలవు లేదే అని ఆమె కూడా బాధపడుతూ.

లంచ్ టైమ్ అయిపోయాక క్లాసుకు వెళుతుండగా మళ్ళీ గమనించింది రాధిక చైతన్యను, క్యాంటీన్ కు దూరంగా చెట్టు కింద కూర్చుని భోంచేస్తున్న, ఫోరెన్సిక్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో శవాలు కోసే అతనితో. ఆ మనిషి పేరేమిటో కూడా రాధికకు తెలియదు. దాదాపు ఎవరూ అతనికో పేరు ఉండొచ్చు అని కూడా ఆలోచించరు. అతనూ ఎవ్వరివేపూ చూడడు. టేబుల్ మీది శవాలూ, చుట్టుపక్కల మనుష్యులూ తనకు ఒకటే అన్నట్లు తనపని తాను చేసుకోపోయే మనిషి. కానీ చైతన్య అతని భుజం మీద చెయ్యి వేసి మరీ మాట్లాడుతున్నాడు. శవాలు కోసే అతని చెమట ముఖంలో తాము ఎప్పుడూ చూడని సంతోషం. ఈ అబ్బాయి సిగిరెట్ తాగుతున్నా కూడా మంచోడేనేమో? రెప్పపాటులో అనిపించింది ఆమెకు. చైతన్య తనను గమనించినట్లు అనిపించి తల తిప్పేసుకుని నడుచుకెళ్ళిపోయింది.

జనవరి చివరి రోజుల్లో పుడుతున్న తొలి ఎండ ఆ మధ్యాహ్నం మల్లెపువ్వులా విచ్చుకుంది.

"బావున్నావా" చైతన్య వెచ్చగా నవ్వుతూ అడిగాడు

తెప్పరిల్లింది రాధిక. అతనేమీ పెద్దగా మారలేదు. ముఖ్యంగా అతని కళ్ళు అస్సలు మారలేదు. చూపు తిప్పుకుంది. అతని పక్కనున్న ఆ పిల్లవాడి కళ్ళు కూడా అవే. కాకపోతే ఇంకా ఎదగని పసికళ్ళు. ఎండ మొగ్గల్లా. తన తండ్రి ఎవరో పరాయి వ్యక్తితో పరిచయమునట్లు మాట్లాడుతున్నాడేమిటా అని ఆశ్చర్యంతో ఆ చిన్ని ముఖంలోని పెద్ద కళ్ళు మరింత విచ్చుకున్నాయి.

"ఇన్నాళ్ళూ ఇక్కడే ఉన్నావా?" అంతేలేని మూగ నిముషాలకు ఇబ్బంది పడుతూ అడిగాడు చైతన్య.

పసివాడి నుంచి చూపు తిప్పుకోలేకపోతోంది రాధిక.

"ఎందుకు ఆ పేరు పెట్టా..." 'వు' అనాలో 'రు' అనాలో కూడా ఆమెకు అర్థం కాలేదు ఆమె స్థితి అతనికి అర్థమైంది. అంతసేపూ ఏకవచనంలో చనువుగానే సంబోధించి తప్పు చేసానేమో అనుకుని బిడియపడ్డాడు.

విరిగిన మనసుల మధ్య అగాధంలోతు కాలం కూడా పూడ్చలేనంత.

"ఓ...సారీ... మరచిపోయా. యూఎస్ నుంచి వచ్చిన డాక్టర్. ఇదే ఫస్ట్‌డే అన్నారు. సర్ నేమ్‌తో ఉండేసరికి పేరును చూసి పోల్చుకోలేదు" వివేకానంద్‌ను పక్కన కుర్చీలో స్థిమితంగా కూర్చోబెడుతూ, రాధిక వేపు చూడకుండా అన్నాడు చైతన్య.

రెండు సంవత్సరాలు... ఒకరినొకరు మనసులో ఉన్న ప్రతి ఆలోచననూ పంచుకున్నారే కానీ బాహ్య ప్రపంచం ఎక్కువగా విలువనిచ్చే కులగోత్రాలూ, కుటుంబ ఆస్థుల వివరాలూ, ఇంటిపేర్లూ కూడా పెద్దగా పట్టించుకోలేదు వారిరువురూ.

"ఒహాయోలో ఉన్నాను. తొమ్మిది సంవత్సరాలు" మెల్లగా ప్రస్తుతంలో మసలడానికి అలవాటుపడింది రాధిక.

"ఓహో...పిల్లలు?" ప్రశ్నతోపాటే అతని చూపులు తన మెడ అంచునుంచి చీరచాటున జారుకుంటున్న తాళివేపు పడి నిర్వేదమయిపోవడం ఆమె గమనించకుండా ఉండలేకపోయింది. అతని భాషలో ఆ 'లైసెన్స్ ట్రెడ్', 'వివాహ సూచిక' తన మీద బరువుగా అనిపించింది. అసలు ఇతను పెళ్ళి ఎలా చేసుకున్నాడో?

జవాబు ఇవ్వలేని పరిస్థితిలో అడిగింది" "మీ వైఫ్?"

అతని ముఖం ఆమె తప్పుగా చదవలేదు. ఆ విషయం అతనికీ తెలుసు. అయినా అతను నటించ ప్రయత్నించాడు.

"చిన్న పర్సనల్ పనిమీద సింగపూర్ వెళ్ళింది" మరమనిషిలా చెప్పాడు. ఆమె కళ్ళ అద్దాలలో అతని నటన విఫలమై వెక్కిరించినట్లు అనిపించింది అతనికి.

ఇంకేం అడగాలో ఆమెకు తోచలేదు. చెప్పదలచని విషయాలను ఎంత గుచ్చి ఏం లాభం? ఆమెతో మాట్లాడేందుకు సరి అయిన మాటలేమిటా అతను బేరీజు వేసుకున్నాడు. వివేకానంద రాధికను ఇంకా విచిత్రంగా చూస్తూనే ఉన్నాడు.

"ఇంతకీ ఏమైంది?" చైతన్య తన దగ్గరకు పేషెంటుగా వచ్చాడని ఆమెకు అప్పుడు స్ఫురించింది.

"నాకేం ప్రాబ్లం లేదు" అతని మాటలు ఆమె ఆదుర్దాను తగ్గించాయి. "కానీ, వీడికే..." వివేకానంద చిన్న చేతులలో బిగుసుకున్న ఒక ఆకాశం నీలం రంగు ఫైల్‌ను ఆమెకు అందించాడు. ఆమె గుండె వేగం హెచ్చింది. ఈ పసి అద్భుతానికి ఏం అయ్యి ఉంటుంది. సంవత్సరాల విద్య ఆమె వెన్నులో భయం పుట్టించింది. తాను చిన్నపిల్లల డాక్టరు కాదు. ఈ హాస్పటల్‌లో అత్యంత ఖరీదైన, నిపుణురాలైన న్యూరో సర్జన్. అలాంటి తన దగ్గరకు ఈ ఆరేడేళ్ళ పసివాడిని ఊరికే పంపరు కదా. రెఫరెల్ ఫైల్‌ను వివేకానంద చేతుల్లోంచి అందుకుంటుండగా వేళ్ళను వణకకుండా అదుపు చేసుకుంది.

ప్రాణాలతో ముడిపడి ఉన్న వైద్య వృత్తిలో వ్యక్తిగత ప్రేమ నిషిద్ధం అని ఆమె ఎప్పుడో నేర్చుకున్న పాఠానికి మొదటిసారిగా సవాలును అనుభవిస్తోంది.

వివేకానంద కేస్ ఫైల్‌లో కూడా అతని తల్లి పేరు లేని వెలితిని గమనించి, మరింతగా చదివింది. కొన్ని నెలలుగా సాయంత్రాలు తలనొప్పితో బాధపడుతున్నాడని తెలియగానే ఉలిక్కిపడి వివేకానంద వేపు చూసింది. తన క్యాబిన్ గోడల మీద ఉన్న 'తల లోపలి

మెదడు` బొమ్మ ఉన్న పోస్టరు వేపు కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని చూస్తున్నాడు. అతని కంటి పాపలు అప్పుడే నీళ్ళలోంచి లాగేస్తున్న చేపపిల్లలా సన్నగా కంపిస్తుండటం కనిపెట్టింది రాధిక. ఒక దుశ్శకునం ఎదురైనట్లు విలవిలలాడింది ఆమె మనసు.

కేసు ఫైల్‌లో ఉద్విగ్నంగా లీనమైంది. రెండూ సార్లు దాదాపుగా మూర్ఛ వచ్చినట్లు పడిపోవడం, వాంతులతో వేరే డాక్టర్ దగ్గర చిన్నపాటి ట్రీట్‌మెంట్ తీసుకుని, అప్పటికీ తగ్గక రెండురోజుల క్రితమే తమ హాస్పిటల్‌కు తీసుకువచ్చిన ఆ అబ్బాయికి, కొన్ని పరీక్షలు చేశాకా ఆ అబ్బాయి పెరుగుదలను అడ్డుకుంటూ, కాళ్ళను, శరీరాన్ని గుంజేసేంత బలహీనపరుస్తూ అతడి మెదడులో ఏదైనా వ్యాధి ఉందా అనే అనుమానంతో రాధికకు రిఫర్ చేసారు. ఫైల్ మూసివేస్తుండగానే ఆమెకు వివేకానందలో ఏ లోపం ఉండొచ్చో చూచాయిగా తోచింది. ఇంత విజ్ఞానం సంపాదించుకున్నందుకు తనంటే తనకే కోపం పుట్టింది. తాను అనుకుంటున్న జబ్బు అతనికి ఉండకూడదని ప్రార్థిస్తూనే తన వేపు రమ్మన్నట్లు వివేకానందను వేళ్ళతో పిలిచింది.

బెరుకుగా తండ్రి వేపు చూశాడు.

"పదరా... ఆంటీ ఏం చేయదు... గుడ్ బోయ్ కదూ" యధాలాపంగా అంటూనే వాడిని చేతులతో రాధిక వేపు కదలమన్నట్లు జరిపాడు చైతన్య.

`ఆంటీ?`

రాధిక మనసు తెగింది. తాను మాట్లాడిన మాట తనకే నచ్చనట్లు చైతన్య ఇబ్బంది పడిపోయాడు. కానీ ఏం చేయగలడు? మాట్లాడేసాడు.

వివేకానంద రాధికను సమీపించాడు. ఇష్టానికి ముద్దు పెట్టకుండా పెదవులను అదుపుచేసుకోవడం చాలా కష్టం. రాధిక పెదవులను రాళ్ళు చేసుకుని అదుపు చేసుకుంది. గులాబీ రెమ్మలా ఉన్న అతడి చేతిని అందుకోగానే ఆమె తన ఉనికిని కోల్పోయేంత పరవశాన్ని అనుభవించింది.

"ఏం పేరు చెప్పూ" పసివాడి పలుకును వినేందుకు రాధిక చెవులు విచ్చుకున్నాయి.

"వీవా" అప్పుడే పుట్టిన పిచ్చుక రెక్కలు విదుల్చుకున్నట్లు ముద్దుగా పలికాడు. ఆశ్చర్యపోయింది రాధిక. "ముద్దు పేరు. స్కూల్లో అందరూ అలానే పిలుస్తారట" చైతన్య వివరించాడు. ఆముద్దు పేరు కూడా ఆమెకు ముద్దొచ్చింది.

"ఏ క్లాస్?"

"ఫస్ట్ క్లాస్" గర్వంగా ఒక వేలు చూపించాడు వీవా.

రాధిక కళ్ళలో నవ్వు తడిబారింది.

"క్లాసులో కూడా వాడే ఫస్ట్" చైతన్య ఇంకా గర్వంగా చెప్పుకున్నాడు. రాధిక ఇక సంతోషాన్ని అదుపు చేసుకోలేకపోయింది. ఫక్కుమంది. తడిలో మసకబారిపోతున్న ఆమె కళ్ళకు చైతన్య కూడా పసివాడిగానే కనిపించాడు. ఈ పిల్లవాడు తప్పిపోయి చాలాకాలం అయిందే?!

"గుర్తుందా... నువ్వు... పాస్ అవడానికి కూడా కష్టపడేవాడివి" సునాయాసంగా అతడిని ఏకవచనంలో సంబోధించేసింది రాధిక. గతంలోని మధుర క్షణాలు గుర్తుకొచ్చి సిగ్గుపడిపోయాడు చైతన్య. వీవాకు ఏమీ అర్థం కాలేదు. భారంగా తల వాల్చుకున్నాడు. కర్తవ్యం గుర్తుకు వచ్చింది రాధికకు.

"ఎక్కడ.. రా.. నొప్పి" ప్రేమిస్తూనే వృత్తివిధానం అనుసరిస్తూ వీవాను పరీక్షించసాగింది. ఆమె చేతుల్లో ఆ పసివాడిని చూస్తూ చైతన్య సంతోష పడ్డాడు. బాధపడ్డాడు. భయపడ్డాడు. వాడి గురించి ఆమె ఏం చెబుతుందా అని ఎదురుచూస్తూ కాలివేళ్ళ మధ్య నిముషాలను ఇముర్చుకుని కూర్చునాడు.

రాధికకు తన అనుమానం నిజమే అనిపించింనిది... వివేకానందను నిశితంగా పరీక్షించాక. ఆ పసివాడి మెదడు నుంచి పుడుతున్న నరాల దగ్గర ఏదో దురదృష్టం మాటు వేసి ఉన్నట్టు తోచింది ఆమెకు. కలవరాన్ని దాచేసుకుని వీలైనంత ప్రశాంతతను ముఖం మీద అద్దేసుకుంటూ చైతన్య వేపు తిరిగింది.

"ఏం భయపడక్కర్లేదు, బహుశా ఏం ప్రాబ్లం లేకపోవచ్చు... కానీ జస్ట్ టు రూల్ అవుట్ సంథింగ్స్..." ఇంకా ఖచ్చితంగా నిర్ధారంకాని భయాన్ని అతడికి చెప్పలేక, అతడి కళ్ళలోకి చూడలేక ప్రిస్క్రిప్షన్ బుక్‌లో ల్యాబ్ టెస్టులు వ్రాస్తూ "ఒక సీ.టీ., ఎమ్ ఆర్ఐ తీయిద్దాం... అసలు ఈసరికే తీయించి ఉండాలి హాస్పిటల్లో. బహుశా నాకు రిఫర్ చేస్తున్నారు కాబట్టి అక్కర్లేదు అనుకున్నారేమో ఇంతకు ముందు మీరు కన్సల్ట్ చేసిన పీడియాట్రిషియన్..."

"ఫర్లేదు. ఏమిటి ప్రాబ్లం చెప్పు" చైతన్య ఆమె మాటలకు అడ్డుపడ్డాడు. ఆమె తడబడింది. ఆమె చేతి పక్కనే నిల్చుని ఆమె చేతిలోని పెన్నూ, ఆమె వ్రాస్తున్న అక్షరాలను చదవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు వివేకానంద.

నిస్సహాయంగా చైతన్య చూపులను ఎదుర్కొంది రాధిక. ఆమె జవాబు కోసం అతను ఎదురు చూస్తున్నాడు.

"ట్రస్ట్‌మీ. ఈ టెస్ట్స్ చేయిస్తే ఏవిషయమైనా కరెక్టుగా చెప్పొచ్చు. ఈ స్టేజ్‌లోనే భయపడటం అనవసరం" ఎందరో పేషెంట్లకు చెప్పిన మాటలనే చెప్పక తప్పలేదు ఆమెకు.

"భయమా? జరగాల్సినదేదైనా ఫేస్ చెయ్యక తప్పదు కదా. ఈవేళ కాకపోతే రేపు.... ఇంతకీ ఏం సస్పెక్ట్ చేసి ఈ టెస్ట్‌లు చేయమంటున్నట్లు"

అతని మొండి తనం ఏ మాత్రం తగ్గలేదు అనిపించింది ఆమెకు.

"కాంట్ బీ ష్యూర్. ఎ డెవలెప్ మెంటల్ డిజార్డర్ ఇన్ ఎ పార్ట్ ఆఫ్ బ్రైన్. ఆర్, ఎ ట్యూమర్" తను అనుమానిస్తున్న విషయాలను చెప్పక తప్పలేదు ఆమెకు.

అతని ముఖం పాలిపోయింది. వివేకానందను తన చేతుల్లో పొదుపుకున్నాడు.

"ఎనీథింగ్ సీరియస్?" అతని చిక్కటి గొంతు వణికింది.

"ప్లీజ్.... చే... టెస్ట్ రిజల్ట్స్ చూదాం" అప్రయత్నంగానే ఆమె చేయి అతడి చేతిమీదకు సాగింది.

అనునయానికీ స్పర్శకూ మధ్య ఒక ఘడియ నొక్కుకుపోయింది.

ఒప్పుదలగా అతను తలపంకించాడు.

"సో"... అన్నాడు... ఇక వెళ్ళడానికి కుర్చీలో కదులుతూ.

"హైదరాబాద్‌లోనే ఉన్నావా?" అంతసేపూ అతడి కుశల విశేషాలు కూడా కనుక్కోలేదని స్ఫురించింది రాధిక.

"ఆఁ..వీడు పుట్టినప్పటినుంచీ.." వివేకానందను ప్రేమగా దగ్గరకు హత్తుకుని చెప్పాడు. తండ్రి చేతులు నడుము దగ్గర తగిలేసరికి చక్కిలిగింతలు పెట్టినట్లు నవ్వాడు వాడు. ఒకసారి వాడిని అలా హత్తుకోవాలి అనే ఇంపల్స్‌ను అదుపు చేసుకుంది ఆమె. దాన్ని అణిచేసుకుంటూ "ఏం చేస్తున్నావ్?" అని మాట మార్చింది.

"ఇక్కడే...గ్రేటర్ హైదరాబాద్ మున్సిపాలిటీలో చీఫ్ ఇంజినీర్‌గా..." ఆమె ముఖంలోకి చూడలేక చెప్పాడు చైతన్య.

'నేనా... ఉద్యోగమా...?' అంటూ నవ్విన ఛే ఆమె తలపుల్లో మెదిలాడు.

"సరే టెస్ట్‌లు చేయించుకుని మళ్ళీ కలుస్తాం" అంటూ ఇక బయలుదేరడానికి లేస్తూ, "బై చెప్పరా" అన్నాడు కొడుకుతో.

"బైబై...ఆంటీ..." అంటూ చెయ్యి ఊపాడు వీవా.

కలుక్కుమనిపించే పిలుపుకు అలవాటుపడిపోతూనే, వాడికి ఏదైనా ఇవ్వాలి అనిపించింది రాధికకు. అప్పుడప్పుడూ వచ్చే పసిపేషెంట్ల కోసం కొన్ని చాక్లెట్లు, చిన్న బొమ్మలు ఒక డ్రాలో పెట్టుకునేది ఆమె, తాను ఇంతకు మునుపు ఉన్న హాస్పిటల్‌లో. మొదటి రోజు కావడంతో ఈవేళ అవికూడా లేవు ఇక్కడ. అయినా 'పేషెంట్స్'కు ఇచ్చే వస్తువులు వీడికి ఇవ్వడమేమిటి? తలుపు తీసుకుని వెళ్ళబోతున్న వాళ్ళిద్దరినీ చూస్తుంటే ఆమెకు చప్పున స్ఫురించింది... ఒక బహుమతి.

"వీవా...వీవా... ఒకసారి రా" కంగారుగా పిలిచింది.

ఆమె చేతిలో చూపుతున్న వస్తువును చూసి కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని వచ్చాడు వాడు. వాడి మెడలో వేసింది. తన స్టెతస్కోపు. అయోమయంగా చూసాడు వాడు.

తన చెవిని తాకిన ఇయిర్ పీస్‌లను శుభ్రంగా తుడిచి, వాడి దొప్ప చెవుల్లో ఉంచి, డయాఫ్రమ్ ను వాడి లేత ఛాతీమీద సుతారంగా నొక్కింది.

చినుకు చప్పుడు విన్న ముత్యపు చిప్పలా విచ్చుకున్నాయి వాడి కళ్ళు, తన గుండెలయను వినేసరికి.

"థాంక్యూ" ఆర్ధ్రతగా అన్నాడు చైతన్య

ఆ మాట ఎందుకు అన్నట్లుచూసింది రాధిక.

"ఇందుకు కాదు. నన్ను 'చే' అని పిలిచినందుకు. ఇప్పుడు అలా పిలిచేవాళ్ళెవ్వరూ లేరు" అంటూ వెనుతిరిగాడు చైతన్య.

తన గుండె చప్పుడు వినుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు వీవా. మిగిలిపోయింది రాధిక.

"ఏంటి ఈ టైంలో" టెలిఫోన్ రిసీవర్‌లోకి గుసగుసలాడుతూ చెవులవరకూ దుప్పటి కప్పుకుంది రాధిక. పరుపు మీద అంతా పుస్తకాలు, ఛార్ట్‌లతో చిందరవందరగా ఉండటంతో కాలికి ఏకాగితమూ తగలకుండా జాగ్రత్తపడుతూ గోడవారగా ఒదుగుకుంది. నిలకడగా కురుస్తున్న రాత్రివాన కిటికీ అవతల తెరలు తెరలుగా పరుచుకుంటోంది.

"ఊరికే... మాట్లాడాలి అనిపించింది" చైతన్య మాటలు ఆమెకు వెచ్చగా తోచాయి" అసలు ఈ ఫోన్‌లు ఇంత ఇన్‌కన్వీనియంట్‌గా ఉన్నాయి. ఇప్పుడిప్పుడే సెల్‌ఫోన్స్ ఇండియాకు వస్తున్నాయట.. అవేవో త్వరగా మన చేతికి అందితే బావుణ్ను." తాను కోరుకున్నప్పుడు మాట్లాడుకోనివ్వని టెలిఫోన్ వ్యవస్థ మీద చిరాకుపడ్డాడు చైతన్య. రాధిక గది తలుపు వేసి ఉందా అని చూసుకుంది. గడి పెట్టలేదు కానీ దగ్గరకే వేసి ఉంది. దుప్పట్లోంచి కదలబుద్ధికాక బద్దకించి, "నాన్నకు తెలిస్తే ప్రాబ్లం చే" తన చెవులకు కూడా వినిపించనంతగా మౌత్‌పీస్‌లోకి గుసగుసలాడింది.

"ఇంకా మేలుకునే ఉన్నారా?" అతనూ గుసగుసలాడాడు

"నువ్వెందుకోయ్ విస్పరింగ్?"

"నీకు కంపెనీ ఇద్దామని... ఇంతకీ మీ నాన్న నిద్రపోలేదూ?"

"ఏమో తెలియదు. ఏవో ఆఫీస్ ఫైల్స్ చూస్తున్నారేమో"

"మరి ఇండియాకు ప్రైమ్ మినిస్టర్‌లా కష్టపడిపోతారుగా మీ నాన్న..."

"చుప్... తను పనిచెయ్యకపోతే ఎలా? జాబ్ కదా"

"ఆ c స్టీల్ ప్లాంట్‌లో ఒక మేనేజర్ కాస్త తక్కువ పనిచేస్తే ఈ వైజాగ్‌లో స్టీమర్లు అన్నీ ఆగిపోతాయి మరి"

"హూ!చే ఈ దేశంలో ఎవ్వరూ ఏ పనీ చెయ్యరు. వేస్ట్ ఫెలోస్ ... అని తమరేగా మొన్న ఆవేశపడ్డారు"

"అవుననుకో... ఓకే.... యూ ఆర్ రైట్... యువర్ డాడీ ఈజ్ గ్రేట్"

"గుడ్ కాబట్టి మరి... రేపు పొద్దున్న మాట్లాడుకుందాం"

"ఏయ్ ఏయ్ కట్ చెయ్యకు. మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను. రింగ్ అయితే మళ్ళీ మీ నాన్న ఆన్సర్ చెయ్యొచ్చు. అప్పుడు డైరెక్టుగా ఆయన్నే అడుగుతా?"

"ఏమని?"

"మిస్టర్ ఫాదర్ ఆఫ్ రాధికా... మీ అమ్మాయి నా గర్ల్‌ఫ్రెండు. కాస్త పిలవండి అని" అతను ఎదురుగా లేడు, చూడలేడు అని దాచుకోకుండా సిగ్గుపడిపోయింది రాధిక

"సర్లే ఇంతకీ ఏం చేస్తున్నావ్?"

"ఏం చేస్తాను? చదువుకుంటున్నాను" చిరుకోపం నటిస్తూ గుసగుసలాడింది.

"ఏం చదువుతున్నావ్?"

"ఈఎన్‌టీ"

"ఓహో... అందులో ఏంటి?"

"లారింజియల్ కాన్సర్? ఏం నీకు బాగా తెలుసా?"

"హౌ అన్ రొమాంటిక్. ఈ వానలో తడిచి జలుబు తెచ్చుకోవాలి కానీ ఇలా గొంతు జబ్బులు చదువుతారా?"

"ఏయ్... తుడుస్తున్నావా? లోపలికెళ్ళు జలుబొస్తుంది"

"నాకు జలుబు వస్తే ఏం? నువ్వున్నావుగా?"

"ఉంటే? నేనేమైనా ముక్కునా? ఎవరి గాలి వాళ్ళే పీల్చుకోవాలి మిస్టర్"

"అదికాదు... నాకు ట్రీట్‌మెంట్ ఇవ్వచ్చు, తలనొప్పి వస్తే తలమీద ఏ జండూబామో రాయొచ్చు, తుమ్ములు వస్తే ఏ విక్సో ఛాతీకి రాయొచ్చు"

"అలా అయితే ఒక పిచ్చి కుక్కతో కరిపించుకో... ముప్పై రోజులు నా చేత ఇంజక్షన్స్ వేయించుకోవచ్చు"

"ఛీ. కస్సలు ట్రీట్‌మెంట్‌కూ, రొమాన్స్‌కూ తేడా తెలీకుండా పోతోంది. ఇంతకీ రేపు వస్తున్నావ్ కదా?"

"ఎక్కడికి?"

"సినిమా?"

"ఏం సినిమా?"

"ఒసేయ్ రాములమ్మా... అని ... బావుందట"

"బాబోయ్... ఏమైంది నీకు?"

"అరే నమ్ము.. నిజ్జంగా బావుందట.... తెలంగాణాలో స్ప్రెషన్ గురించి, నక్సలిజం, ఫ్యూడల్ సిస్టమ్స్ ఎక్స్‌ప్లాయిటేషన్స్..."

"హౌ రొమాంటిక్?"

అతను చిన్నబుచ్చుకున్న ముఖాన్ని ఊహించుకోగలిగింది రాధిక.

"పోనీ బీచ్‌కు" పట్టువదల్లేదు అతను.

"స్టాపిట్ చే! నాకు వన్‌వీక్‌లో ఎగ్జామ్స్"

"టూ మచ్. వారం రోజుల తర్వాత కదా!"

"హలో... ఇది మీ ఇంజినీరింగ్ కాదు. ముందురోజు బట్టీ కొట్టెయ్యడానికి"

"ప్రతి వాళ్ళదీ ఇదే కామెంట్. నేనే మెడిసిన్‌లో అయితే మీ ఫైవ్ఇయర్స్‌నూ ఒక నెలరోజుల్లో కంప్లీట్ చేస్తా.."

"అవును సార్... మీకు రెండు సబ్జెక్ట్స్ బ్యాక్ లాగ్స్ ఉన్నట్లున్నాయి"

"చంపేస్తా అవన్నీ గుర్తుచేసావంటే"

"అవును చే, ప్రపంచాన్నే మార్చెయ్యాలంటావ్ కదా, అంత విల్‌పవర్ ఉన్నవాడివి ఈ చిన్న ఎగ్జామ్స్ నీకో కష్టమా? ఆ ప్రొఫెసర్‌తో మంచిగా ఉంటే సరిపోతుంది కదా"

"నో వే... ఒక చిన్న ఎగ్జామ్స్ నీకో కష్టమా? ఆ ప్రొఫెసర్‌తో మంచిగా ఉంటే సరిపోతుంది కదా"

"నోవే... ఒక చిన్న ఎగ్జామ్స్ కోసం వాడు చెప్పిన తప్పును ఒప్పుకోవడమా? అయినా ఇంకో టూ మంత్స్‌లో వాడు రిటైర్ అవుతున్నాడు. ఇంకేం చేస్తాడు? క్లాసులో తప్పు చెప్పింది కాక దాన్ని ఎవ్వరూ అబ్జెక్ట్ చెయ్యకూడదు అంటే ఎలా కుదురుతుంది?"

"అలా కాదు. నువ్వు బ్రిలియంటువు అనే విషయం నీకు తెలుసు కదా. అది చాలదూ? వాడు ఇడియట్ అని ప్రూవ్ చేయడమెందుకూ?"

"వాడు ఇడియట్ అనో, నేను బ్రిలియంట్ అనో ప్రూవ్ చేయడం కాదు. ఫ్యాక్ట్స్, కరెక్ట్‌నెస్ ఆర్ ది ఇష్యూస్ హియర్"

"ఆ ఫ్యాక్ట్స్‌ను నువ్వే ప్రూవ్ చెయ్యాలా?"

"నేను కాకపోతే ఎవ్వరో ఒకరు. ఎవరూ చేయలేదు కాబట్టి నేను. అందరూతంతారని గెలీలియో భూమి చదరం మైదానం కాదు ఒక గ్లోబ్ అని చెప్పకుండా ఉండగలిగాడా?"

అతని ఆవేశాన్నీ, గెలీలియో అనుభవించిన తిరస్కారాలనూ గుర్తుచేసుకుని భయపడింది రాధిక. అతని ఆవేశం తగ్గలేదు...

"మేధావులూ, చదువుకున్నవాళ్ళూ ఊరుకున్నప్పుడే.. ఇడియట్స్, మీడియోకర్స్, దద్దమ్మలు, చవటలు అందరూ నెత్తికెక్కి కూర్చుంటారు. నువ్వు చెప్పు... వాడెవడూ..... మీ అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసరు... క్యాటరాక్ట్ సర్జరీ కూడా సరిగ్గా చేయలేడు అంటావే.."

"అవునూ... చాలా రఫ్‌గా చేస్తారు"

"'రు' ఏమిటీ... అలాంటివాడికి మర్యాదకూడానా? గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్ కాబట్టి అలా ఎవ్వరూ అడగరనే కదా.."

"అలా ఏం లేదు. మిగతా అందరూ మంచి సర్జెన్సే కదా. ఇతనికి పాపం వచ్చినట్లు చేస్తారు"

"అలాంటివాడిని సపోర్ట్ చెయ్యడమేమిటి? చేతకాకపోవడం తప్పుకాదు. కానీ సరిదిద్దుకోకుండా, సరిగా నేర్చుకోకుండా 'నాకు వచ్చినట్లే చేస్తా' అని ప్రాణాలతో చెలగాటం ఆడటం తప్పు కదా"

"నువ్వూ అంతే కదా.... 'నాకు నచ్చిన ట్టే నేను ఉంటాను. ఎగ్జామ్స్ నాకు ఇష్టం వచ్చినట్లే రాస్తాను' అంటున్నావ్"

"కానీ నేను ఇంకొకరి లైఫ్‌తో ఆడుకోవడం లేదు కదా"

"నీ లైఫ్‌తో మాత్రం నువ్వే ఆడుకోవచ్చా?"

"ఐ నో హౌ టు కంట్రోల్ మై లైఫ్"

"........"

వాన ఆగకుండా కురుస్తూనే ఉంది. చలి పెరిగినట్లు అనిపించి దుప్పట్లోకి ఇంకొంచెం జారుకుంది రాధిక.

"సారీ... నాకు ఊరికే సలహాలు చెబుతుంటే కోపం వచ్చేస్తుంది" చైతన్య గొంతులో క్షమాపణ తొణికింది

"నీకోసమే కదా..."

"కరెక్టే... సారీ ఇంకెప్పుడూ చిరాకుపడను"

"ఆఁ చెప్తావ్... మళ్ళీ మామూలే"

"సరే... సారీ... సారీ... సారీ.... ఇంతకీ రేపు కలుస్తావా లేదా? ప్లీజ్"

"ఊఁ ట్రై చేస్తాను, కానీ నో సినిమా, బీచ్ ఓకే, కానీ టెన్ మినిట్స్ అంతే"

"అన్యాయం. హాఫ్ ఎన్ అవర్"

"ఫిఫ్టీన్ మినిట్స్"

"ట్వెంటీ?!"

"మరీ కూరగాయల బేరంలా అనిపించట్లా"

"ఏం చేసేది ... పేదవాడిని... మీరేమో యువరాణి"

మళ్ళీ సిగ్గుపడిపోయింది రాధిక.

"ఏయ్.. రేపు ఆ గ్రీన్ చీర కట్టుకు రావచ్చుగా"

ఆమె తనను గమనించట్లేదు అనుకుని అతను తన నీడలా తన వెనకే వీధి చివరవరకూ నడుచుకు వచ్చిన రోజు గుర్తుకు వచ్చింది ఆమెకు. తన అందానికి ఆవేళ కాస్త గర్వపడింది కూడా.

"ఆ డ్రస్ లో నువ్వు చా..లా.. బావుంటావు" అతని గొంతులో ఇష్టం విరహంతో విలవిలలాడింది. రాధికకు ఇక మాటలు లేకపోయినాయి. ఆమె గుండె జ్వరం వచ్చినట్లు పరుగెత్తింది.

"ఇంకా చెప్పాలంటే.... చాలా సె...క్సీ...గా ఉంటావు" సిగ్గులేకుండా సిగ్గుపడిపోయాడు అతను.

"స్టాపిట్ చే" రిసీవర్‌లోకి దూరిపోతున్న మెలికల ఫోన్ వైర్‌లను వేళ్ళకు చుట్టుకుని పులకరింతను అదుపు చేసుకుంది రాధిక

"నిజ్జం... రాధీ..."

"ప్లీజ్ ఛే..."

"సారీ... ఇఫ్ ఐ సౌండెడ్ ఇన్‌డీసెంట్..." చైతన్య బాధపడటం ఆమెకు నచ్చలేదు. మగవాళ్ళు ఒట్టి వెధవలు... ఏమీ అర్ధం చేసుకోలేరు అనుకుంది.

"అది కాదు... నేను చదువుకోవాలి... ఇలా డిస్టర్బ్ చేస్తే ఎలా....?" రాత్రికి ఏ సుందరస్వప్నం నిద్రను చెడగొడుతుందో అని ఆమె భయపడింది.

"ఏంటో నాకు ఏం అర్ధంకావట్లేదు.. ఇందులో డిస్టర్బెన్స్ ఏముంది"

"నీకు ఇలా అర్ధం కాదులే... సరే ఇక ఉంటాను... రేపు మాట్లాడుకుందాం" వీడలేక వీడలేక ఆ రాత్రికి వీడ్కోలు చెప్పుకున్నారు ఇద్దరూ.

ఒళ్ళు విరుచుకుని పడుకున్న పుస్తకాలన్నిటినీ మూసివేసింది రాధిక. చదువుపై ఆమె మనసు ఎగిరిపోయింది. వర్షం వాసన మరింతగా మురిపిస్తుంటే గిలిగింతలు అనిపించి కిటికీ తలుపు వేసేందుకు లేచింది. పక్కన ఉన్న టేబుల్ మీద ఒక కప్పులో 'బోర్నవిటా' ఆమె మీదకు సెగలు కక్కుతోంది. తలుపు తెరుచుకుని ఉంది. చెమటలు పట్టాయి రాధికకు. చైతన్య మాటల మార్దవంలో మునుగుతూ పరిసరాలు మరచిపోయానని అర్ధమైంది. గది తలుపు దగ్గర మనిషి మసిలిన అలికిడికి అప్రయత్నంగా తలతిప్పింది రాధిక.

ఆమెను తొలిచేసేట్లు చూస్తున్నాడు... జగన్.

"అమ్మ ... ఇమ్మంటే ఇందాక వచ్చా..." టేబుల్ మీది కప్పును చూపిస్తూ అన్నాడు" నువ్వు ఎ...వ..రి... తోనో మాట్లాడుతున్నావు అని డిస్టర్బ్ చెయ్యలేదు."

అతడివేపు చూడలేక ఆమె కనురెప్పలు దించుకుని బోర్నవిటా అందుకుంది. అమ్మకు తెలిస్తే ఏమంటుందో అనిపించింది తల్లి ఇచ్చిన ప్రేమ ఆమె గొంతు దిగుతుంటే.

జగన్ వెళ్ళిపోలేదు. "ఎవరక్కా?" ఆమె వేసుకున్న ఆప్థమాలజీ ఛార్ట్‌లలో కనుబొమ్మలు చూస్తూ చాలా యధాలాపంగా అడిగినట్లు అడిగాడు. అతను చాలా విన్నాడేమో అనిపించింది ఆమెకు. తమ్ముడు తన గురించి ఆరా తీసేంత పెద్దవాడా? ఆడపిల్లకు అయితే అంతేనేమో.

"ఫ్రెండు" కొంచెం ధైర్యంగా అతడి ప్రశ్నను ఎదుర్కొన్నా ఆమె మనసు మూలల్లో బెరుకు మెరమెరలాడింది.

చురుక్కుమని చూసాడు జగన్. "సరే.. ఫోన్ తీసుకెళ్ళి హాల్లో పెట్టెయ్యనా? పొద్దున నాన్న అడుగుతాడేమో" ముందు గదిలోంచి ఆమె మంచం వరకూ పాకి ఉన్న వైరును చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ అడిగాడు.

నోరు పెగలక తల ఊపింది రాధిక.

ఫోన్ వెళ్ళిపోతుంటే చేతిలోకి అందుతున్న ఆకాశం జారిపోతున్నట్లనిపించింది ఆమెకు.

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..?
లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా?
వెంటనే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..

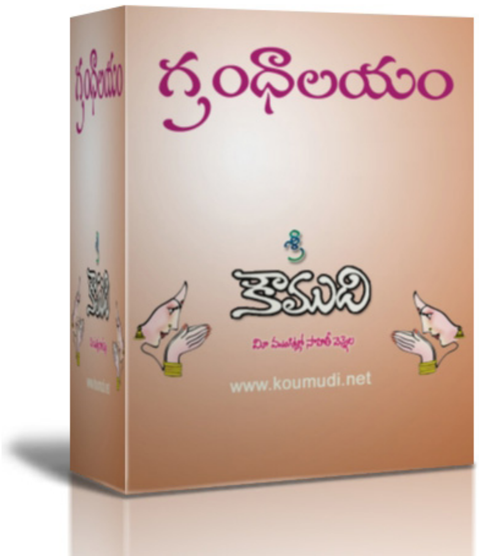

Click here to go to KOUMUDI Library